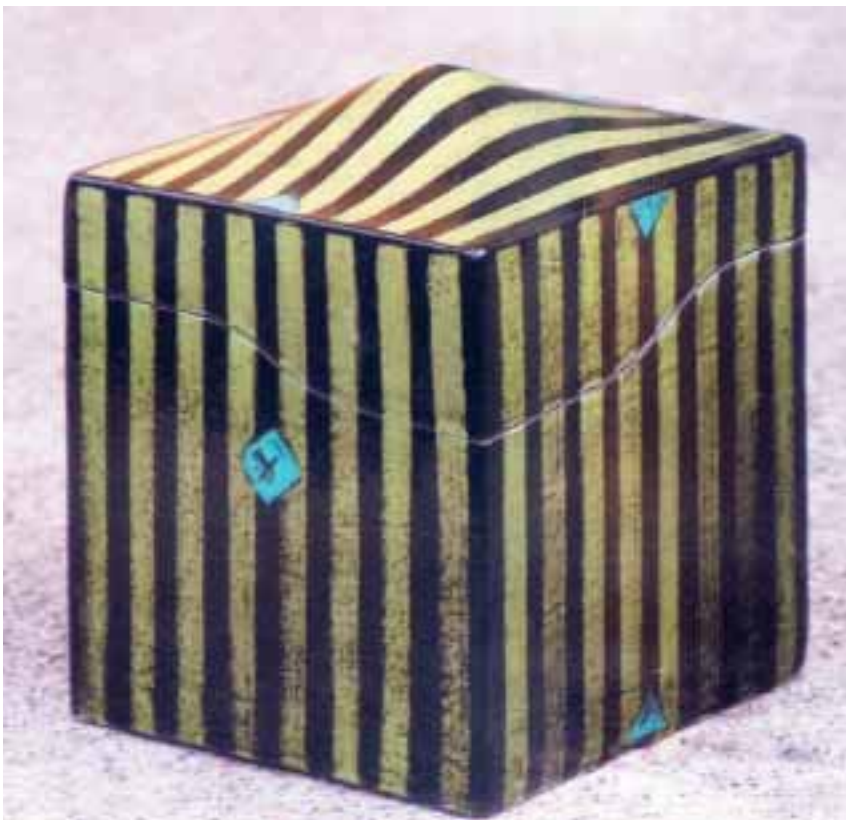

perspektiv

Mortensen Galleri Henrik Greer kan for tiden tilby den skulelystne Ingrid Mortensens stengods. Utstillingen varer til 27. mars.

Ravnenes skvatring (del 2)

Den uendelige tausheten overskygger igjen de mystiske omgivelser, og alt er stille...

Intellektuell X1:

«Et språk til sannheten – og et annet til hykleriet. Smertens dialekter forblir som et endelig pusterom. Visjonene utbrer seg ved sin tranghet, og visker seg ut gjennom cytoplasmaets forvandling. Forventninger framskynder nedgangen. Bagatelliseringstanker strekker seg ut i omverdenen. Vår travelhet med det absurde forøker kraftig, og hederligheten lar seg smykke av ydmykelser. Skrittene holder seg en tid i ro, og så rører seg forvirrete og vandrer på måfå. Det er ikke noe rom lenger som utvider seg for å romme våre kreftsvulster.»

Intellektuell X2:

«Dette er endens minner i en skrekkelig atmosfære; en atmosfære som drukner i sitt cytoplasmatiske innholds homogenitet.»

Intellektuell X3:

«Jeg vil lete etter en stille natt som larmer. Jeg vil lete etter en taus natt som klager ved sin taushet, og tier ved sin innsigelse. Jeg vil tømme jorden for sitt innhold, stjele rommets uniform

og farge den med nettenes tårer; og så kle meg i den, gjøre den til likdrakten min, og deretter fare til avgrunns – mot det uendelige helvetet!»

Intellektuell X4:

«En fryktelig uro irriterer vårt indre som bryter ut i voldsomt raseri. Skal vi – idet vi konfronterer sannheten – blåse på hornet for å vekke fornuffens rasjonalitet; eller skal vi føye oss og fortsatt bli ledet av å stupe ut i drømmen, og stadig være opptatte av våre bestrebelsers for å strekke ut den tunge tiden til våre forfalskede sjanser?»

Stillheten eksploderer og skvatringen lyder om igjen nærmere, sterkere og skarpere. Den fyller og rister den stille atmosfæren, mens alle er sovende, søvnløse, andpustne og forsiktige. De er sovende og våkne, og ingenting annet enn stillhet og ravnene som skvatrer:

«Vi skal meddele: Flaggene skal ikke dø; dem skal vi heise for evig. Riksspråket er den skjebnebestemte seierens språk; vårt språk, våre taler og våre slagord. Vi skal stryke nederlagets alfabet ut fra vår kalender, og ingenting i verdensaltet får hindre vår strategi, «skapelsesstrategi» – vi skal til enhver tid og på ethvert sted skape

og homogenisere våre nye generasjoner. Vi skal fjerne smerten, ydmykelsen og tilbakegangen fra historien. Vi er samtidens sønner og misjonens tjenere. Tronene, hærene og verdenen er tilegnet oss. Vi stammer fra en storartet berømmelse som forblir for oss i dag så vel som i framtiden. Gud velsigne oss!»

Ravnenes skvatring forsterker seg og lyder overalt. Da hvisker intellektuell X1 til sine kamerater: «Å venner, la oss dra ...» Intellektuell X2 avbryter og fortsetter med det samme: «Til helvete, venner!» «Langt, langt, langt unna?» spør intellektuell X3. Intellektuell X4 svarer tydelig og stolt: «Ja, langt unna denne uvitne dumme tiden!»

Pusten blir tyngre. Alle står med øynene på stilker. Nervene trekker seg sammen. Tynne og svake kroppar lar seg forvirre foran de ukjente karakterer til den nykommende tiden. Gravlingen begynner langsomt og samtidig raskt, så river horisonten seg og oppstår gull-, oransje- og rødfarget. Samlingen venter på slutten ved full beredskap, mens en uventet merkelig stemme lyder med al-Mutanabbis* ord fra den uendelige enden:

«Hvis det var uunngåelig å dø, ville det være skammelig å dø som feiging.»

Adon Elmir

KLASSEKAMPEN

AKKURAT NÅ

Kids I

Jeg lå på skolegården og så opp mot himmelen, mens jeg hørte på lyden av en basketball som traff asfalten med jevne mellomrom. Fra litt lenger unna hørte jeg lyden av en sprayboks som ble rista, klikk-klakk-klikk-klakk, og broren min som diskuterte med en venn om hvordan det som skulle bli den første grafittien i bygda skulle være.

Jeg reiste meg opp og gikk bort til graffitiartistene, som allerede hadde begynt å spraye på en av de gamle skoleveggene.

Broren min hadde skrevet «Black is b» og ikke kommet lenger.

– Åssen skrives egentlig beautiful 'a, sa broren min. «Black is beautiful», skulle de skrive, i sort og rødt med spraybokser de hadde stjålet fra sløyden.

De hadde akkurat kjøpt seg Public Enemys siste skive, «It takes a nation of millions to hold us back» og lest Malcolm X.

– B-u-t-i-f-u-l, sier kamera-ten.

– Fy faen, det er det ikke, svarer broren min.

– Vi må ha ordbok.

Så sykla de av gårde for å hente ordbok, mens jeg ble satt til å passe på den halvferdige kunsten.

Lars hadde med seg den gambiske vennen Osaino da han prydet rådhusbygget med tag'en sin.

– Kom igjen, Osaino – nå er det din tur!

Men Osaino hadde ikke noen tag. Derfor skrev han «O-S-A-I-N-O» på veggen, i store og tydelige bokstaver, i en bygd der det fantes ti afrikanere og bare én som het Osaino.

– Osaino! Du kan ikke skrive navnet ditt!, kjefte Lars Vegas.

Den første grafittien i bygda ble ferdig den, «Black is beautiful», og de politisk korrekte lærerne på skolen syntes den var så fin at den fikk stå, helt til noen fjernet hele bygget.

Randiåsa

